

de mindre bemidlede og give til de mere bemidlede. Statskassens Midler ere fælles. Den, der intet som helst har, den, der lever fra Haanden til Munden, er ogsaa med til at ophobe Penge i Statskassen, og naar der da er Tale om at yde saa store Tilskud fra Statskassens Side til dem, der dog ere mere bemidlede, idet de have Penge staaende i Sparekassen, er det at tage fra de mindre bemidlede og give til de mere bemidlede. Jeg finder det ret karakteristisk at se, hvorledes Rigsdagen stiller sig overfor de Medborgere, som dog have noget at staa imod med, idet de have Penge staaende i Bankerne, baade ved Bankgarantien og nu i dette Tilfælde ved Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Begge Steder vil man træde hjælpende til, dette har jeg intet imod. Begge Steder ønsker man at yde Hjælp til dem, der lide Tab. Det ene Sted, ved Bankerne, yder man fuld Erstatning til dem, som have indskudt Kapital i Bankerne. Her foreslaar man at yde Hjælpen saaledes, at de, der have indskudt Penge i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, ikke komme til at lide det Tab fuldt ud, som de ellers vilde komme til at lide, hvis Sparekassen gik fallit. Det er ret karakteristisk at se dette paa den ene Side og paa den anden Side at se, hvorledes Rigsdagen stiller sig overfor dem, der allerhaardest trænge til Hjælp, nemlig de arbejdsløse. Som bekendt have Socialdemokraterne her i Tinget indbragt et Lovforslag om Hjælp til de arbejdsløse. Enhver ved af de omdelte Skrifter, af Udvalgsbetænkningen osv., hvor kolossal Arbejdsløsheden er, hvor overordentlig den danske Arbejderstand er hjemstøgt af Nutidens største Svøbe, Arbejdsløsheden.

Tusinder og atter Tusinder gaa og have ikke det, som de kunne putte i Munden. Tusindvis af Mennesker vaagne om Morgenen med den Bevidsthed, at de ikke have Udsigt til at skaffe det nødvendige til Livets Ophold for den Dag, der kommer. Og saa giver Rigsdagen, Statskassen, 50,000 Kr. til de arbejdsløse; Betænkningen, der foreligger, gaar ud paa at yde 50,000 Kr. som yderligere Tilskud til Hjelpekasserne. Paa den anden Side giver Statskassen langt større Bidrag til dem, der have Penge i Sparekassen, altsaa dem, der, hvor daarligt de i øvrigt kunne være stillede, dog i alt Fald ikke mangle Brødet at putte i Munden, og ogsaa til en hel Del Folk, der have ret meget af denne Verdens Gods, de mere velhavende i Samfundet. 10 Mill. Kr. til Bankgarantien, 4 Mill.

Kr. til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, 50,000 Kr. til dem, der rigtigt lide Nød, og 14 Mill. til dem, der dog have noget, og til de rigere. For hver Gang Statskassen har 1 Kr. til de arbejdsløse, har den 280 Kr. til de mere velhavende.

Ikke desto mindre, hvor fristende det end kunde være for os Socialdemokrater at sige, at saa længe Staten ikke vil komme de arbejdsløse til Hjælp, saa længe kunne vi ikke være med til at yde noget Bidrag til Bankgarantien — hvor fristende dette end kunde være, gøre vi det dog ikke. Vi ville ikke være med til at gøre Uret mod nogen, selv om andre ogsaa gøre Uret mod os. Jeg mener, at vi i denne Sag maa sige B, da vi have sagt A. Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) udtalte i Formiddagsmødet, at om end ikke andet kunde tale for, at vi gik med til dette Forslag, maatte den Omstændighed, at vi for et Aar siden gik med til 10 Mill. Kr. til Bankgarantien, absolut tale for, at vi ogsaa gaa med her til, og heri giver jeg det ærede Medlem Ret. Hvis vi den Gang havde vidst, at der et Aar efter skulde komme til at foreligge et saadant Forslag som dette, er det ikke afgjort, at vi vare gaaede med til de 10 Mill. Kr., at Lovforslaget derom var gaaet saa glat gennem Tingene, som det gjorde. Men da vi nu en Gang ere gaaede med til denne ret effektive Bankgaranti, have været med til at støtte de københavnske Banker, maa vi ogsaa under en eller anden Form se at komme Den sjællandske Bondestands Sparekasse til Hjælp, hvor Sparerne ere i lignende Omstændigheder, som Sparerne ved de to nødlidende københavnske Banker var. Vi kunne jo ikke hjælpe Københavnerne og saa lade det øvrige Land være uden Hjælp. Det er de naturlige Konsekvenser, som Bankgarantien fører med sig.

Men naar vi saa ere gaaede med til Bankgarantien og nu gaa med til at hjælpe Den sjællandske Bondestands Sparekasse, vil det blive meget svært i Fremtiden at sige Nej, naar der sker lignende Katastrofer med vore Pengeinstitutter. I saa Henseende vil jeg gerne slaa til Lyd for, at man tager sig noget mere i Agt for saadanne Katastrofer, at man saa vidt muligt søger at indrette sig paa, at saadanne Katastrofer ikke atter opstaa. Med disse to Love: Bankgarantiloven og denne Lov her, hvis den gaar igennem, vil det jo næsten være slaaet fast i Bevidstheden, at naar en Bank eller Sparekasse, først og fremmest en Sparekasse, bliver mishandlet paa